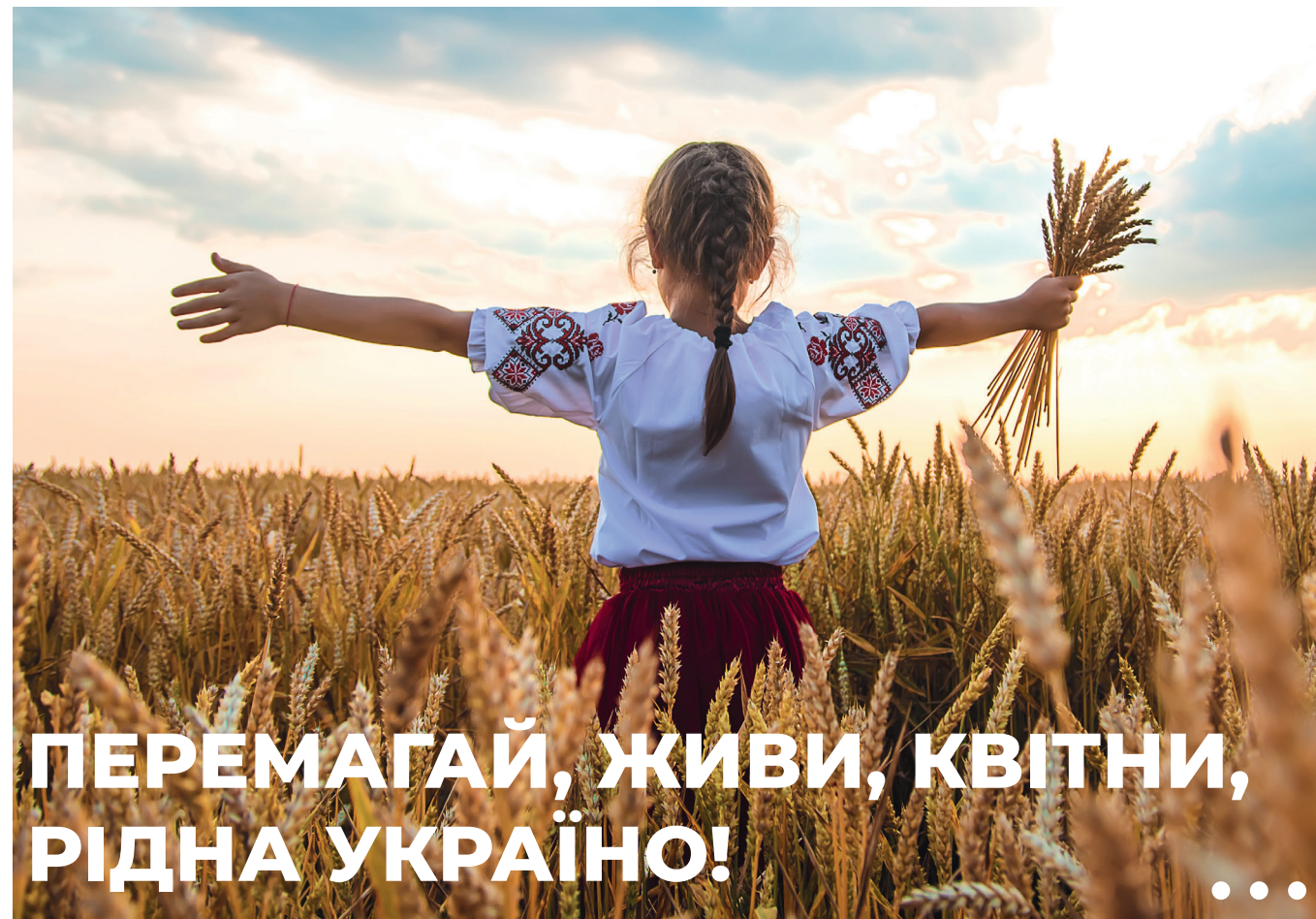

ПЕРЕМАГАЙ, ЖИВИ, КВІТНИ, РІДНА УКРАЇНО! ...

Шановні працівники Групи компаній «VITAGRO», дорогі наші пайовики!

Цього року наша країна відзначає 31 річницю з історичного моменту, коли мрія українців втілювалась у реальність – жити у вільній державі та господарювати на родючих землях. Позаду – століття випробувань та роки становлення суверенної Батьківщини, що не зламало, а навпаки загартувало наш козацький дух.

Зараз наша нація переживає найскладніший період з моменту здобуття Незалежності. Восьмий рік не припиняється боротьба за територіальну цілісність, шість місяців поспіль не припиняється запекла боротьба за існування нашої держави у повномасштабній війні з країною-терористом. Ми – українці, як ніхто інший, знаємо справжню ціну Незалежності.

Зі зброєю в руках наші кращі сини та доньки захищають вибір української нації жити вільно й обирати свій, європейський, шлях розвитку.

Ми об'єднані, як ніколи! В наших жилах разом з кров'ю предків тече незламне бажання відстояти Незалежність, побудувати квітучу та заможну країну для наступних поколінь – наших дітей. Ми пам'ятатимемо кожне втрачене життя наших співвітчизників, кожен болісний день війни. Ми вже ніколи не будемо такими, як до 24 лютого. І в цьому наша сила, бо знаємо, за що сьогодні боремося.

Нехай цей історичний день – День Незалежності – додасть нам сил на шляху до Перемоги, про яку ми так мріємо і яку так чекаємо. В ім'я процвітання рідної домівки – України.

З повагою
СЕРГІЙ ЛАБАЗЮК,
почесний президент
Групи компаній «VITAGRO»

ПЕТРО ЛАБАЗЮК,
генеральний директор
Групи компаній «VITAGRO»

НА ЧАСІ

стор. **2** ШВИДКО РЕАГУЮТЬ НА ЗВЕРНЕННЯ

САДІВНИЦТВО

стор. **3** УРОЖАЙ – СМАЧНИЙ І КОРИСНИЙ

ТУРНІРИ

стор. **7** ЗМАГАЛИСЯ ЗА ПЕРШІСТЬ

СОЦІАЛЬНИЙ ПРОЄКТ

стор. **8** «ПОДІЛЛЯ МРІЙ» ПОДАРУВАЛО
ЛІТНЮ КАЗКУ ДІТЯМ УКРАЇНСЬКИХ
ВІЙСЬКОВИХ

ВАЖЛИВО

АГРАРІЯМ ЗАПРОПОНУВАЛИ НОВУ КОНЦЕПЦІЮ ДЕРЖПІДТРИМКИ ...

З такою ініціативою виступив народний депутат України, представник політичної партії «ЗА МАЙБУТНЄ» Сергій Лабазюк. За його словами, основний акцент проєкту – капітальні інвестиції, які дадуть змогу розвинути логістичні хаби на ключових маршрутах (залізниця, автодороги, річка, море), поповнити запас логістичної техніки кожного окремого вітчизняного підприємства, залучити міжнародні організації на кшталт ФАО, ООН до координації експорту української агропродукції, запропонують концепцію розвитку українського експорту з чіткими механізмами, які дозволять залучати міжнародні гранти.

СЕРГІЙ ЛАБАЗЮК

Це добре, що «зернові коридори» нарешті запрацювали і за два тижні вивезли понад 563 тисяч тонн агропродукції. Однак поки відсутнє розуміння стабільності та формату роботи портів. «Укрзалізниця», своєю чергою, в останні місяці вивозила близько 800 тисяч тонн агропродукції на місяць, що абсолютно не дало можливості замінити блоковані порти. Тож постало питання: яким чином змінювати експортну логістику так, щоб при будь-яких змінах фермери були спроможні вивозити продукцію і не залежати від одного напрямку? Саме для цих цілей було розроблено комплексний проєкт щодо врегулювання держпідтримки під час воєнного стану

Під час онлайн засідання Комітету Верховної Ради з питань аграрної політики та земельних відносин вітчизняним аграріям презентували нову концепцію державної підтримки під час війни.

Продовження на стор. **2**

Сьогодні Державний бюджет не спроможний забезпечити підтримку аграріїв, тому нардеп пропонує заручитися підтримкою міжнародних донорів через такі механізми:

- гранти на купівлю логістичної техніки (зерновози, причепи, контейнери для перевезення зернових, перекидачі контейнерів);
- компенсації кредитних платежів на об'єкти експортної інфраструктури (перевантажувальні комплекси, річкові термінали, автомобільні хаби, переробні підприємства): від 90% процентної ставки та від 50% тіла по кредиту;
- страхування експортних об'єктів від знищення внаслідок війни;
- надання права Фонду гарантування кредитів у с/г забезпечувати гарантію позик на визначену вище експорту інфраструктуру.
- обмеження підняття тарифів на залізничні перевезення агропродукції не більше ніж на 15% протягом 1 кварталу.

Загалом запропонований проєкт передбачає внесення змін (на період воєнного часу) до законів: «Про державну підтримку сільського господарства», «Про особливості страхування сільськогосподарської продукції з державною підтримкою», «Про Фонд часткового гарантування кредитів у сільському господарстві», «Про стимулювання розвитку вітчизняного машинобудування для агропромислового комплексу» та «Про залізничний транспорт».

«Маючи чіткі пропозиції щодо механізмів держпідтримки можна звертатися до міжнародних організацій і навіть урядів щодо надання грантів під їхню реалізацію в рамках World Food Safety», – підсумував парламентар.

НА ЧАСІ

ШВИДКО РЕАГУЮТЬ НА ЗВЕРНЕННЯ

Добровольче формування «АФГАН» Хмельницької міської територіальної громади звернулося до представників благодійного фонду Сергія Лабазюка «МИ ПОРУЧ» з проханням допомоги продуктами харчування.

Молоко, кава, чай, цукор, паштети, ковбаса, виготовлені підприємцями з Хмельниччини, оперативно передали захисникам. Варто додати, що з початку війни Фонд швидко реагує на звернення. До прикладу, військовослужбовець з села Кошелівка (Заслучненська ТГ), просив придбати для нього берці і вже отримав їх.

А службі ДСНЗ міста Хмельницького передали від благодійного фонду «МИ ПОРУЧ» теплозахисні костюми. Їх вручив представник Фонду Сергій Ковальчук. «Ці хлопці рятують нас, а новий спецодяг захищатиме їх від опіків при надвисоких температурах. Із початком повномасштабного вторгнення рятувальників постійно залучають до ліквідації наслідків прильотів ракет. Дякуємо їм за сміливість і мужність», – наголосив Сергій Ковальчук.

АКЦІЇ

БЛАГОДІЙНИЙ ВЕЛОПРОБІГ

З нагоди вшанування Дня Державного Прапора у Волочиську відбувся велопробіг, учасниками якого стали понад 100 осіб: діти, дорослі, представники організацій, зокрема й Групи компаній «VITAGRO».

Перед початком забігу хвилиною мовчання вшанували пам'ять полеглих Героїв, а вихованці БДЮТ читали патріотичну поезію під час урочистого підняття синьо-жовтого стяга.

Шість тисяч гривень, зібрані під час благодійної акції, підуть на потреби Збройних сил України.

ВСЕ ДЛЯ ПЕРЕМОГИ

ЗАЛІЗНИХ «КОНЕЙ» ВІДПРАВИЛИ НА ФРОНТ

Гуманітарна допомога була сформована командою благодійників фонду «МИ ПОРУЧ» згідно зі зверненням хлопців з частини А 7179, які мужньо боронять Україну в запеклих боях на передовій.

Нагальна потреба була в автошинах, акумуляторах, інших розхідних матеріалах, а також у їжі та воді. Дякуємо представникам Фонду за те, що відгукнулися на наше прохання. Автомобіль з гуманітарною допомогою вже доставлений на схід, де тривають запеклі бої. Це – вагомий внесок у нашу спільну Перемогу. Слава Україні! – каже військовослужбовець Дмитро.

Потреба військових в автомобілях гостра, адже транспорт служить не лише як засіб для пересування, а й захисним щитом. Тож така поставка допоможе нашим героям вберегти життя. З початку повномасштабного вторгнення рф в Україну благодійний фонд Сергія Лабазюка передав майже п'ять десятків таких автомобілів.

У серпні команда «МИ ПОРУЧ» збрала гуманітарну допомогу та разом з автомобілем передала для 63 ОМБР Миколаївської області, гуманітарний вантаж з автомобілем – для 128 бригади на Запоріжжі. Команда Фонду вдячна волонтерам Сергію Турчину та Сергію Ярині за доставку вантажів на передову.

СЕРГІЙ ЛАБАЗЮК, народний депутат України

Ворог думає, що опір українців можна зламати терором, але він помиляється – у спільній біді гартується наш незламний дух і воля до боротьби щодня лише міцніє. Прийде день, коли ми очистимо нашу землю від нечисті! І кожен захисник повернеться додому!

Крім того, завезли необхідні продукти харчування та засоби гігієни для земляків з Волочищини, які служать в реактивному дивізіоні 128 гірсько-штурмової бригади.

Так, єднання та підтримка одне одного допоможе наблизити нашу Перемогу. Тому українці повинні об'єднати усі сили та працювати разом, переконані у благодійному фонді «МИ ПОРУЧ».

ГАРЯЧА ЖНИВНА ПОРА

Група компаній «VITAGRO» завершила збирання ранніх зернових культур

– Планували справитися з обмолотом ранніх зернових десь до 10 серпня, проте через затяжні дощі змушені були призупинити вихід у поле. І хоч терміни запланованих робіт трохи змістилися, аграрії «VITAGRO» вже успішно завершили жнива, – розповідає генеральний директор Групи компаній «VITAGRO» Петро Лабазюк. – Завдяки невеликим площам під ранніми зерновими культурами кластери «Зоря», за тим «Волинь» фінішували першими.

А ось найвищий врожай озимого ріпаку зібрав кластер «Центральний», озимої пшениці – кластер «Товтри», «Хмельницький». У загальному підсумку озимого ріпаку, ячменю зібрали більше, ніж планували. Показники врожайності озимої пшениці – збігаються із запланованими. Через несприятливі погодні умови менше очікуваного результат врожайності ярої пшениці.

Дозріває в полях соняшник і найближчими днями будемо проводити десикацію, а згодом і розпочнемо його збирання. Сподіваємося, жнива пізніх зернових культур пройдуть за планом.

Треба згадати, що аграрії «VITAGRO» вже на 70 відсотків справилися з посівом

«VITAGRO» з честю впоралася з надважливим завданням. Обмолот ранніх зернових завершено.

озимого ріпаку. Одразу після збирання культур готуємо площі та проводимо посів. Надіємося, до початку вересня «VITAGRO» зможе звітувати про завершення цих робіт.

Готуємо також площі під майбутній посів цукрового буряка, вносимо в ґрунт необхідні добрива. На часі й черговий етап внесення засобів захисту від бур'янів під посіви буряка. За попередніми прогнозами, врожайність цукрового буряка виправдає наші сподівання. В цілому, серпень позначений значним обсягом робіт, з яким працівники компанії успішно справляються.

Ці жнива не подібні на попередні, – додає Петро Петрович. – Адже вони проходять в умовах воєнного часу. Та Група компаній «VITAGRO» з честю впоралася з цим надважливим завданням. Обмолот ранніх зернових завершено. Ми працювали, не шкодуючи сил, з упевненістю, що нас захищать доблесні Збройні сили України.

А наші аграрії надійно тримають свій фронт, що полягає у продовольчій безпеці країни.

ГРОМАДА

У ЄДИНІЙ КОМАНДІ

– Усі масштабні проекти, які мали на меті реалізувати разом із нашим надійним партнером – Групою компаній «VITAGRO», відкладаємо до Перемоги. Ось тоді з новими силами, ще з більшим ентузіазмом візьмемося за справи, – каже староста Свіршовецького старостинського округу Віталій Король. – А зараз намагаємося бути корисними для наших захисників, допомагаємо чим можемо.

Разом із волонтерами, благодійниками, іншими старостатами відправляли вантажі хлопцям на передову. Долучилися й до купівлі автомобілів для захисників, – розповідає Віталій Васильович. – Дуже активно жителі нашого старостату готували страви для бійців. Компанія «VITAGRO» допомогла придбати дві свині, м'ясо яких переробили на тушонки, інші вироби тривалого зберігання.

Зараз із приготуванням різних страв зробили перерву, бійці запевняють, що харчів їм допоки вистачає. А восени знову візьмуться наші господині за роботу. Домашня продукція хлопцям знадобиться.

Віталій Король каже, що нині з ворогом воює 46 військовослужбовців – вихідців із сіл їхнього старостинського округу. Серед них як кадрові військові, так і мобілізовані до Збройних Сил.

– Пишаємося своїми земляками, які проявляють надзвичайну відвагу, мужність у боротьбі з ворогом, і молимося за те, щоб повернулися додому живими та з Перемогою, – додає староста. – Дуже велику допомогу впродовж усіх місяців війни надає фронту компанія «VITAGRO», яка обробляє землі пайовиків. І для нас компанія залишається надійним помічником у розвитку села. За будь-якої потреби звертаємося до партнерів, які з розумінням сприймають проблеми громади та засвідчують готовність допомогти.

САДІВНИЦТВО

УРОЖАЙ – СМАЧНИЙ І КОРИСНИЙ

Нещодавно працівники саду Групи компаній «VITAGRO» завершили збирати урожай слив у селі Бережанка.

– Збирали сливи сорту «Стенлей». Гарні великі плоди, які можуть важити 50 грамів. А ще ці сливи дуже ароматні, смачні, – розповідає бригадир садівничої бригади в селі Бережанка Наталя Ганущак. – Крім того, слива «Стенлей» – один із найкорисніших фруктів. У свіжому, консервованому, сушеному вигляді – завжди смакуватиме, – додає Наталя Ярославівна.

Щоправда, зауважує вона, цьогорічний врожай слив трохи мен-

НАТАЛІЯ ГАНУЩАК

«Для кожного з нас дуже важливо у цей час мати роботу. Маємо подбати і про дітей, і про своїх батьків. Життя триває, у кожній сім'ї є свої потреби, тож за роботу треба триматися

ший за попередній, через град, який пошкодив ще незрілі плоди.

І все ж садівники результатом задоволені. Швидко та якісно зібрали увесь врожай. Відтак одразу розпочали збирання ранніх сортів яблук у Скалі-Подільській.

У сім'ї Наталії та Анатолія Ганущуків троє синів. Наймолодший навчається в школі, середній – у коледжі, а найстарший, після служби в армії, вже самостійно заробляє на хліб. Усі вони дуже переживають за найріднішу людину – чоловіка та батька, адже Анатолій зараз воює, разом з іншими патріотами захищає українську землю від окупантів. Чекають із нетерпінням його додому. Отоді, каже Наталя, напече вдосталь пиріжків і зі сливами, і з яблуками, які так люблять її хлопці.

А нині, додає, в саду багато роботи. Бригада намагається впоратися зі збиранням фруктів вчасно, за сприятливої погоди. До речі, у її складі переважно пайовики компанії «VITAGRO», які особливо зацікавлені в тому, щоб урожаї на полі, в саду компанії були багатими.

СПЕЦІАЛІСТИ

ВЕТЕРИНАРІЯ – СПРАВА ЖИТТЯ

Понад чотири роки тому, після закінчення аграрного університету в Кам'янці-Подільському, Іван влився у колектив молочно-товарної ферми. І хоч раніше йому доводилося проходити практику на подібних сільгосп-підприємствах, саме тут бажання працювати за спеціальністю посилювалося.

– По-перше, чудовий колектив, де зібралися працювати, такі ж, як і я, молоді спеціалісти. Тут ми відчули всебічну підтримку, дружелюбність, взаємовиручку. А привітна атмосфера – хороший помічник у роботі, – каже Іван Кандаловський. – По-друге, ми маємо можливість спостерігати, як вдосконалюються всі процеси на нашій молочно-товарній фермі, скільки тут впроваджується новацій. Розуміємо, коли є розвиток, то у кожного з нас є перспектива.

Ветеринаром Іван мріяв бути ще зі шкільних років. Доглядати за тваринами, дбати про їхнє здоров'я – в цьому відчував потребу. Хлопець вдячний батькам, які не заперечували щодо його вибору професії та всіляко підтримують синове захоплення, якому він приділяє увесь свій вільний час.

Іван серйозно займається розведенням голубів і рідкісних порід кролів. Яюсь, спостерігаючи за тим, як двоярідний брат «спілкується» зі своїми голубами, подумав про те, що й для нього розведення цих птахів може бути цікавим.

ІВАН КАНДАЛОВСЬКИЙ, ветеринар молочно-товарної ферми села Остапківці на Городоччині

«Набувати досвіду, підвищувати професіоналізм і, зрештою, переконалися в правильності свого вибору мені допомагає компанія «VITAGRO»

І справді, воно настільки захопило хлопця, що вже згодом разом із своїми крилатими помічниками брав участь у різних виставках. Краса Іванових голубів вражала не одного шанувальника пернатих. Краса та особливість цих птахів упродовж багатьох років «не відпускає» Івана, змушуючи вдосконалювати свої знання, розширювати «горизонти» своєї голуб'ятні.

– А ще в моєму домашньому господарстві дві породи кролів. Я вдячний батькові, який допомагає доглядати за ними, бо, відверто кажучи, не завжди вистачає часу. Та рідні мене розуміють, і я завжди відчуваю їхню підтримку.

Кажуть, що щасливі ті люди, які мають можливість займатися улюбленою роботою, мати в житті справжнє захоплення. Виходить, мені пощастило – бо є те, є й інше. Жодного разу не пожалкував, що обрав професію ветеринара, хоч вона і складна, і дуже відповідальна, – наголошує Іван. – А ще маю заняття, яке мене заспокоює, надихає, яке мені до душі.

Нещодавно ми відзначили своє професійне свято – День працівників ветеринарної медицини. У компанії «VITAGRO» працює немало висококваліфікованих спеціалістів, професіоналів своєї справи. І я дуже хочу, щоб наші зусилля помножували славу компанії, сприяли її розквіту.

КАДРИ

ПОРЯД ІЗ НАЙКРАЩИМИ

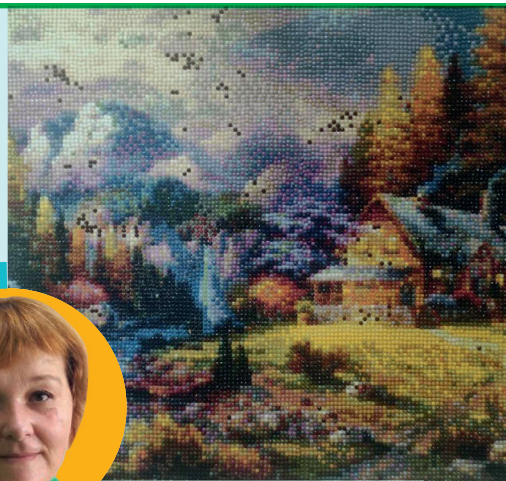
У Групі компаній «VITAGRO» Людмила Бобровська працює з 2013 року. Її першим робочим місцем у компанії став зернотік в селі Івахнівці. Коли вже 2017-ому у Закупному урочищі відкрили новий елеватор, збудований компанією, вона влилася в новий колектив, який називає «найкращим».

Нині Людмила Бобровська обіймає посаду техника-лаборанта. Щоб бути обізнаною зі всіма нюансами цієї спеціальності, пройшла відповідні курси, а за тим на практиці вникала в усі лабораторні процеси. Тут, на місці, невеличка команда техніків-лаборантів визначає всі необхідні дані з кожної зернової групи: вологість, засміченість, вміст клейковини, білка, інші.

– Такі лабораторні аналізи для нашого підприємства – необхідність. Зрозуміло, що робота вимагає зосередженості, високої точності, – додає Людмила Олексіївна.

Коли ж поцікавилися, чи є у неї захоплення, якому приділяє свій вільний час, то дізналися, що залюбки відводить його для вишивання бісером.

– Моя молодша донька Маргарита, яка навчається у Вінницькому транспортному коледжі, надзвичайно гарні картини, ікони рушники створювала. І коли я милувалася

ЛЮДМИЛА БОБРОВСЬКА

«Є такий вислів: «На роботу, як на свято». Його сміливо можна застосувати до колективу, в якому мені пощастило працювати. У нас панує дуже хороша атмосфера, живемо дружно, в злагоді – хіба це не мрія будь-якого працівника?»

цією красою, то й собі загорілася бажанням зробити щось подібне.

Творчість захопила мене! Вишиваю – і відходять на задній план всі тривоги, переживання, сумні думки. Думаю, що в такий складний час ми просто зобов'язані знайти для себе захоплення, улюблену справу, яка даруватиме радість. Старша донька Аліна, до прикладу, із задоволенням займається плетінням гачком. А мені до вподоби робота з бісером.

Людмила Олексіївна Бобровська ще й пайовик компанії.

– Тож «VITAGRO» вважаю своєю родиною. Тут працюю, їй віддала в обробіток земельний пай. Тут зустріла хороших людей, поряд з якими свою роботу сприймаю, як свято.

ДОПОМОГА

СВІТ НЕ БЕЗ ДОБРИХ ЛЮДЕЙ

– У цьому я переконалилася не раз. А після тієї біди, що спіткала мене не так давно, то щодня молю Бога за здоров'я кожного, хто допоможе, – розповідає 83-річна Діна Максимівна Побережна, жителька села Боднарівка. – Якби була одна в своєму нещасті, то, думаю, пережити його не змогла.

Того дня Діна Максимівна, як і зазвичай, раненько подалася на город. Неспішно сапала грядки, полола бур'яни. На городі роботи вистачає. А вона й не бачить для себе кращого заняття. Добре, не раз наголошувала, що має ще сили рухатися, потроху працювати.

А коли вже сонце скотилося у післяобідню пору, старенька вирішила перепочити, рушила до хати. Вже біля порогу побачила, як із квартирки клубочиться дим. Відчинила двері – і мало не зомліла, бо й звідти війнуло їдким чорним димом...

Це згодом вогнеборці, які прибудуть на місце, повідомлять, що пожежа виникла внаслідок короткого замикання, через що навіть лічильник розплавився. Та поки на її крик збігалися сусіди, вогонь нещадно «з'їдав» все, що траплялося на його шляху.

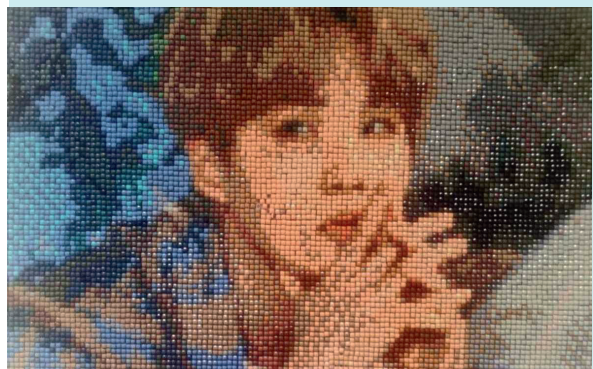
– Дві кімнатки вигоріли повністю. І холодильник, і телевизор, і меблі, і диван, і килими – словом, все знищив, – зі сльозами пригадує той день пенсіонерка. – А моя – племінниця Таня незадовго до цього і хату побілила, і двері пофарбувала, навела такий порядок, що аж на душі було веселіше.

Я давно втратила чоловіка, двох синів. Мала четверо сестер та брата, а лишилася одна, як стеблиночка. Добре, що Таня мною опікується, – додає жінка.

Після пожежі, розповідає вона, майже всю оселю довелося відновлювати. А на це, зрозуміло, потрібні були чималі кошти. Виручили милосердні люди, яких ця біда не залишила байдужими.

Серед них і представники «VITAGRO». Діна Максимівна Побережна – пайовик компанії, і в таку важку хвилину їй допомогли коштами для відновлення хати.

– Сьогодні я знову живу в чистоті, затишку. Моя племінниця разом з донькою, невісткою навели тут такий порядок. І я плачу вже від щастя, що лихо, яке мене спіткало, позаду, що живу в нормальних умовах. Спасибі всім добрим людям, спасибі рідній компанії, яка не забуває за своїх пайовиків, яка підтримує в скрутній ситуації, – каже, витираючи сльози, Діна Максимівна. – З такими людьми наш світ стає добрішим.

СЕЛО І ЛЮДИ

ВІРНІ ПОДРУГИ

Галина Швець, жителька села Лисівка на Ярмолинеччині, успадкувала від своїх батьків і бабусі три земельних паї, які довірила обробляти компанії «VITAGRO»

– У нашому краї компанія здобула високий авторитет серед людей. Бо ж яким би складним був той чи інший рік, а врожаї на наших землях вирощують хороші. З людьми завжди розраховується компанія чесно та справедливо, – каже Галина Іванівна. – Мої батьки все трудове життя присвятили колгоспу. Мама працювала в ланці, батько – їздовим. Умови праці були важкими, тож земельні паї для колишніх колгоспників можна вважати нагородою за їхній труд.

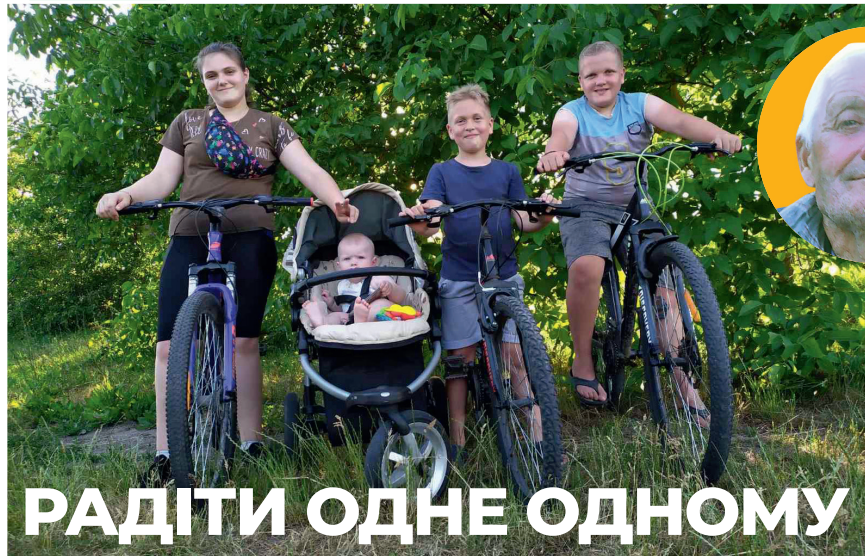
І нас, дітей, батьки навчали не цуратися праці, допомагати одне одному і вміти цінувати справжню дружбу. Всевишній подарував мені дуже хорошу подругу, яку вважаю рідною. Про свої проблеми, про свої радощі, про все можу розповісти своїй подрузі Яніні Мельник, яка стала мені ще й кумою. Її моральна підтримка, її порада завжди допомагають мені.

Яніна Станіславівна Мельник раніше проживала та працювала в Хмельницькому. Коли ж захворів її старенький батько, переїхала в село, аби доглядати рідну людину. Скільки ж то закруток на зиму з овочів із власного городу заготовила цього літа. І Галина Іванівна, і Яніна Станіславівна обмінюються випробуваними рецептами та залюбки пригощають смачненькими новинками знайомих, сусідів.

– Сільська атмосфера мені до душі, – розповідає Яніна Станіславівна. – Люди – більш привітні, більш щедрі. І, звісно, дуже-дуже роботящі. Для таких жителів виплати за оренду паїв стають суттєвою підмогою. Зараз в домашньому господарстві тримаю кури, качки, і зерно, яке отримую від компанії за два земельних паї, вистачає, щоб вигодувати птицю. Завдяки компанії маю достатньо цукру, готую варення, джеми, компоти. А коли треба, то розрахунок зможемо взяти грошима, – додає Галина Іванівна. – Я задоволена, що маю можливість допомогти фінансово дітям, придбати якісь подаруночки для чотирьох своїх онучечок.

Вірні подруги–куми наголошують, що компанію «VITAGRO» сприймають як щось рідне та дороге, без чого їхній Лисівці не обійтися.

РОДИНА

РАДІТИ ОДНЕ ОДНОМУ

Коли випадає можливість, і за одним столом збирається вся їхня велика родина, Іван Антонович разом з дружиною сяють від щастя. Бо розмова, жарти, поради найрідніших – особливо бажані для батьків.

П одружжя Дерепів з села Гвардійське зросили троє синів, дочекалися не лише онуків, а й правнуків.

– Ось не так давно лелека приніс нам правнучку. А мій син Анатолій із дружиною Мілою четвертий раз стали називатися дідусем і бабусяю. Аж не віриться, що мають такий поважний статус.

Роки збігають дуже швидко, – продовжує розповідь 85-річний чоловік. – Здається, лише вчора починав свою роботу їздовим у колгоспі, наче зовсім недавно малими були сини, а вже й вони дідуся. Та немає більшого щастя, як онуки. Ось вони і є справжнім еліксиром молодості. А правнуки – лише підсилюють ці відчуття.

Анатолій Дерепи, про якого згадує батько, теж неймовірно радіє тому, що їхня родина розширюється, і дуже хоче, аби всі його онуки зростали в мирі, та щоб всі бажання, які пов'язують з ними,

ІВАН ДЕРЕПА

Здається, лише вчора починав свою роботу їздовим у колгоспі, наче зовсім недавно малими були сини, а вже й вони дідуся

здійснилися. Анатолій Іванович тривалий час працював водієм у компанії «VITAGRO». Нині – на заслуженому відпочинку. Та їхня сім'я тісно пов'язана з компанією. Тут працює вагарем його дружина Міла Антонівна, і старша донька, яка кукухарить на свинокотплексі в Доброгосці. Сім'я Дерепів – пайовики «VITAGRO».

– Ми завдячуємо нашій компанії за те, що маємо роботу, отримуємо хорошу зарплату. І за свої паї не переживаємо, розрахунок нас цілком влаштовує, – каже Міла Антонівна. – За своїх пайовиків компанія дбає. Ось народилася у нас онучка – і ми отримали грошову допомогу.

Усім відомо, що «VITAGRO» багато чим допомагає армії, фронту, навіть машини відправляють для бійців.

А в мирні часи, пам'ятаємо, чудові свята села організовувала для нас «VITAGRO». І подарунки отримували більшість пайовиків.

Дуже хочемо, щоб знову повернувся до нас спокій, щоб могли трудитися, рости дітей, онуків під мирним небом, – додає Міла Антонівна. – Ось тоді обов'язково відновляться наші хороші традиції збиратися усім селом, спілкуватися, радіти одне одному.

ВETERАНИ ПРАЦІ

ВОДІЄМ ПРАЦЮВАВ 46 РОКІВ

Микола Павлович Дем'янов народився 1 липня 1931 року в селі Ріпна на Волочищині у багатодітній сім'ї. Коли він закінчив лише три класи місцевої школи, почалася Велика Вітчизняна війна. Вже у 13 років Микола змушений був піти на роботу в колгосп імені Шевченка. Допомагав обробляти колгоспні поля. А в ті роки землю обробляли биками, кіньми. Можна лише уявити, якою важкою була праця селян.

У 18 років хлопця забрали у школу фабрично-заводського навчання на Донбасі. Там він працював будівельником, аж поки у 1952 році був призваний на військову строкову службу на Чукотський півострів. В армії Микола Дем'янов закінчив курси шоферів. Коли ж повернувся додому, влаштувався водієм на цукровому заводі у Волочиську. Та згодом переїхав до рідного села, де 46 років працював водієм у колгоспі.

Разом з дружиною Вірою Іванівною він побудував будинок, виховав, одружив трьох доньок, діждався шестеро онуків і п'ятеро правнуків.

У 1991 році Микола Павлович вийшов на пенсію, але й до сьогодні продовжує займатися своєю улюбленою справою – бджільництвом. Ветеран праці позитивно відгукується про компанію «VITAGRO», якій довірив обробляти свій земельний пай. Каже, це підприємство вирізняє не лише хороший господарський хист, а й справжня турбота про людей і сільські території.

ІЗ ПОШАНОЮ ДО СТАРШИХ

Команда «МИ ПОРУЧ» не забуває про старше покоління, яке не зі сторінок підручників, а на власному життєвому досвіді пізнало значення слів: війна, окупація, загарбники.

Леонісія Володимирівна Будай, жителька села Карпівці Розсошанської територіальної громади, відзначила своє 90-річчя. Усе життя вона працювала в місцевому колгоспі, в ланці. Довгожителька пишається своєю великою родиною – має дві доньки, четверо онуків, п'ять правнуків та два праправнуки. Про це й розповіла представникам благодійного фонду «МИ ПОРУЧ», які привітали її з ювілеєм.

У 90-річній Марії Василівні Білоус з села Антонівка під час Другої світової війни на фронті загинули батько та брат. Згодом Марія Василівна одружилася, народила сина Володимира та усе життя працювала в колгоспі. На жаль, біль втрати знову не оминув домівку пані Марії – хвороба забрала життя єдиного сина. Розрадою, каже, стає спілкування з добрими людьми. Тож надзвичайно вдячна старенька за увагу до неї.

Марія Юхимівна Будник, жителька села Малі Орлинці, працювала на різних роботах: на фермі біля телят, дояркою та на свинофермі. 95-річна Марія Юхимівна має п'ятеро внуків, семеро правнуків і одного праправнука. Теплі слова вітань від представників Фонду, запевняє, залишаться надовго в її серці.

Ганна Дем'янівна Томчишина, якій також виповнилося 95 років, народилася в селі Андрійківці в багатодітній сім'ї колгоспників. Її чоловік – Петро Михайлович був інвалідом війни. Зараз жінка проживає одна. Привітання з ювілеєм – надзвичайно приємний подарунок.

Представники «Ми поруч» побажали ювілярам головного – здоров'я та миру. Варто додати, що увага та турбота про старше покоління – один із постійних напрямів роботи Фонду.

У СПІЛЬНІЙ МОЛИТВІ ЗА МИР

Цей день надовго залишиться в пам'яті громади села Демківці Свіршовецького старостату. Місцевий храм Покрови Пресвятої Богородиці перейшов у лоно Православної Церкви України.

Отець СТЕПАН, настоятель храму

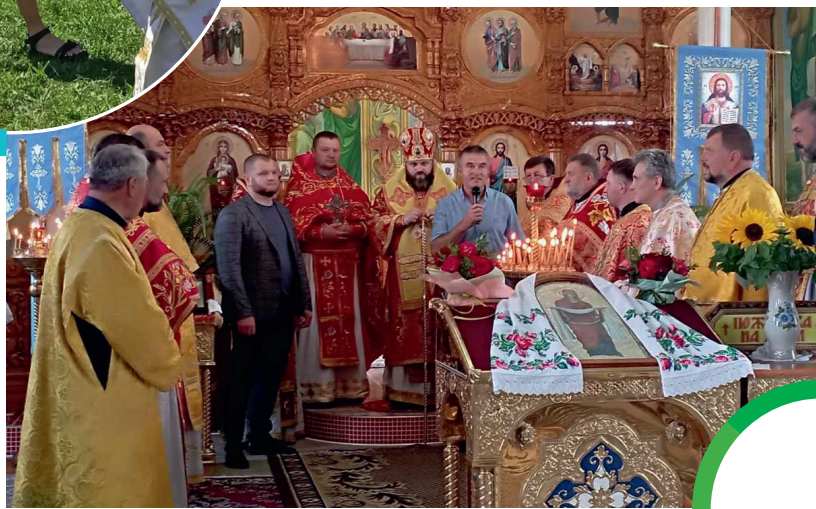
«Тож нехай усі сподівання, які виношують добрі люди, з Божою милістю обов'язково здійсняться»

Участь у архиєрейській літургії єпископа Хмельницького та Кам'янець-Подільського Павла додає ще більшої урочистості та знаковості цій події. У спільній молитві за мир, за українських воїнів об'єдналися прагнення багатьох людей, для яких воля, рідна земля, щастя дітей – найвища цінність.

Новий настоятель храму отець Степан щиро привітав прихожан і наголосив, що допомога, підтримка одне одного, добре оптимістичне слово і, зрозуміло, щира молитва зміцнюють віру в краще, дарують впевненість в Перемозі українського народу і світлого майбутнього нашої багатостраждальної країни.

Ця подія передувала одному з найулюбленіших християнських свят – Преображенню Господньому, або, як його ще називають, – Яблуневому Спасу. Більшість жителів прийшли цього дня освятити яблука, мед, невеличкі букети з колосками пшениці, жита, з чорнобривцями та волошками.

– Преображення Господнє належить до 12 найбільш шанованих церковних свят. Здавна його вважали святом врожаю і таким, що знаменував поворот від літа і тепла до осені. Освяченими фруктами пригощають дітей, щоб росли здоровими та

міцними, бо яблука набувають цілющої сили. Здавна християни вірили, що якщо у цей день зробити хорошу справу, то увесь рік буде везіння.

Місцеві жителі добре знають свого священнослужителя і як волонтера, котрий ще з 2014 року всіляко допомагає українським бійцям на сході, як капелана, котрий неодноразово побував у гарячих точках, піднімаючи бойовий дух військовослужбовців. Отець Степан став духовним наставником для родин загиблих бійців, справжнім другом для багатьох хлопців, які боронять Батьківщину від ворога.

Добрі теплі стосунки поєднують церковну громаду села Демківці з Групою компанії «VITAGRO», яка веде господарську діяльність на території Свіршовецького старостату. З найщирішими побажаннями звернувся до присутніх керівник кластеру «Товтри» Сергій Броварник. Він запевнив, що й надалі компанія всіляко сприятиме церковним громадам краю, дбатиме про своїх пайовиків і робитиме все для того, аби на рідній українській землі зрощувати та збирати високі врожаї, забезпечити кожному родину запашним хлібом.

Піднесений настрій передався кожному, хто був присутнім на святкуванні. Кожен думав про те, щоб якомога швидше ось так, усім селом, змогли відзначити таку бажану для нас Перемогу.

ДОВГОЖИТЕЛІ

ДОЧЕКАТИСЯ Б МИРУ НА НАШІЙ ЗЕМЛІ

Разом із матір'ю Таїса працювала у ланці. Довжелезні рядки буряка, які довелося обробляти, на початку видавалися непомірними. Та минав день за днем, і вона не лише освоїла нову для неї роботу, а й увійшла до числа передовиків. Згодом на кожному зібранні колгоспників її ставили у приклад, а за тим доручили молодій дівчині бути ланковою.

– У важкій праці минуло все моє життя, – розповідає Таїсія Григорівна Пісоцька з села Соломна. – Влітку – «тягнула» бурякові норми, взимку – біла худоби на фермі. Відра важкі, лантухи з кормом чи буряками – все переносила руками, або на своїх плечах. Так важко працювали всі колгоспники, – додає вона.

У колгоспі познайомилася Таїса зі своїм майбутнім чоловіком. Іван був кращим трактористом у господарстві. І навіть коли вже вийшов на пенсію, не полишав роботи, ще три-чотири години працював сторожем.

Разом подружжя Пісоцьких зростило троє дітей, двоє синів і доньку. Діти – то найбільша наша радість і опора в житті, – каже 90-річна жінка. – Скільки я сліз виплакала, коли не стало мого синопця. Поховала і маму, і чоловіка, і тітку, яку доглядала більше двох років, і сина... Кож-

Із 16 років Таїса змушена була піти на роботу в колгосп і стати першою помічницею для мами. Таїсин батько пішов на фронт під час Другої світової війни і побачити його дружині та двом донькам вже ніколи не довелося – пропав безвісти.

на втрата – це рубець на серці, який ніколи не перестає боліти.

Тішуся донечці Олі, онукові Колі, які щоразу довідуються до мене, чим можуть – підсоблять. Колю, можна вважати, я виростила, бо завше був біля мене. І тепер він в усьому мені допомагає. У сусідньому селі Гречана проживає ще один мій син із сім'єю. І мені спокійніше від того, що я не одна, що рідні мені люди недалеко.

Згадуючи свої молоді роки, Таїсія Григорівна каже, що найбільшим її захопленням було вишивання. Такі рушники, скатертини, серветки вишивала – очей не відвести. Багато хто замовляв їй роботи, щоб мати вдома таку красу.

– Це кропітка справа, і щоб вишивання вдалося, треба мати добрі очі. А в моєму віці зір уже не той. Добре, що хоч помаленьку на городі пораюся, бодай помідори виберу, і то користь. Бог дарував мені довгі літа, мабуть, за те, що трудилася завжди на совість, що завжди хотіла допомогти тим, хто потребував цього.

Я знаю, що таке важка праця і як треба кожному з нас підтримка. Не так давно отримала я розрахунок за пай. І хочу подякувати людям, які обробляють мою землю і завжди з повагою ставляться до мене. Вітали мене з 90-річчям, дуже було приємно. Та я ще дуже хочу дочекатися дня, коли на нашу землю прийде звістка про мир, про те, що Україна вільна.

Пам'ятаю роки, коли була Друга світова, голод. І ось випало ще одну війну переживати. Молюся за наших дітей, які воюють, і за те, щоб швидше прийшла Перемога.

НАШІ ПАЙОВИКИ

ДБАТИ ПРО СЕЛО – УКРАЇНСЬКУ КОЛИСКУ

Анатолій Олександрович Ковальчук із села Голенищево називає себе зятем грибником. І це своє захоплення з року в рік лише вдосконалює.

– Знаю немало таких місць у наших лісах, де обов'язково ростимуть гриби. Словом, з порожніми руками додому не повертаюся, – розповідає Анатолій Олександрович. – У лісі відпочиваю від важких думок і оздоровлююся, бо ж свіже повітря, рух – це завжди на користь людині. Якщо у пенсіонера з'являється більше вільного часу, якщо здоров'я не підводить, то раджу ходити в ліс, від цього отримаєте величезну насолоду.

Анатолій Ковальчук народився та виріс на Городоччині. Після закінчення сільгоспінституту, де здобув професію інженера, служив в армії. А за тим розпочав роботу за спеціальністю в селі Голенищево на Чемеровеччині. Тут створив сім'ю, разом із дружиною зростив двох синів, тут, як каже, його думки, його душа.

– Сільським жителям, повірте, не байдуже, що завтра буде з рідним селом. Усі ми хочемо, щоб не виїжджала з рідних домівок молодь на заробітки, а щоб мала можливість працювати тут, на своїй землі. Щоб не вмирало село, а мало перспективу. Його ж нещадно називають українською колискою. Тому треба всім нам докладати зусиль, щоб зберегти цю колиску, цю українську цінність для майбутніх поколінь.

Анатолій Олександрович додає, що життя щоразу підкидає українцям чимало випробувань, але ми розумна, працелюбна, цілеспрямована нація, яка долає перешкоди і рухається вперед.

Свого часу Анатолію Олександровичу Ковальчуку випало обіймати посаду сільського голови в селі Кутківці. Тоді якраз відбувалася реформа сільського господарства і той період, каже він, був дуже відповідальним і дуже складним.

– Та в кожній роботі багато важить уміння знаходити спільну мову з людьми, взаєморозуміння та підтримка.

До прикладу, така, яку ми, пайовики, відчуваємо з боку компанії «VITAGRO». Бо ж, окрім виплати за оренду земельного паю, можемо розраховувати і на іншу допомогу. Коли необхідні були кошти для лікування рідної мені людини, то компанія відгукнулася на моє звернення і посприяла фінансовою підтримкою.

Добре, що можемо самі обирати розрахунок за пай – чи то в грошовій формі, чи натуроплатою. Треба продукція – цукор, зерно, борошно, олія – замовляємо відповідно до своїх потреб. А кому необхідно, отримують кошти.

Найбільшою втіхою для Анатолія Олександровича є його 8-річна онучка Даринка. З нею він намагається проводити якомога більше часу. Спілкування з молодшою внучкою сприймає як найдорожчий подарунок А старша онука – студентка Тернопільського медуніверситету, і дідусь задоволений, що вона обрала надзвичайно потрібну людям професію. Найбільше бажання Анатолія Олександровича, пайовика компанії «VITAGRO», щоб його онуки жили в мирній країні, щоб всі їхні мрії могли реалізуватися на рідній землі.

ЗАХИСНИКИ

МРІЄМО ПОЇХАТИ ДО
УКРАЇНСЬКОГО КРИМУ

– Від нього наче виходила якась особлива енергія. І я теж дивилася на цього симпатичного хлопця з цікавістю. Та ось вже моя зупинка, час виходити. Раптом він каже: «Я подзвоню, залиш свій номер телефону»...

І пізніше ми зустрілися. І довго гуляли узбережжям моря, розмовляли. Так відбулося моє знайомство з Юрою, яке стало доленосним. Він – з Клинового на Городоччині, я – корінна кримчанка, яка на той час навчалася в Ялті. У мене й в думках не було, що зможу ось так, вважаєте, на ходу завести серйозне знайомство, і що мій коханий буде родом із тих місць, про які навіть не чула, – розповідає Вікторія.

Але в тому, мабуть, і полягають «викрутаси» долі, коли неочікуване несподіване стає таким близьким.

Навряд чи сподівався і Юрій Ткач, що життєві дороги приведуть його до Криму. По закінченні сільгоспінституту, де здобув професію інженера-енергетика, пішов в армію. Саме тоді й зародилося бажання продовжити військову службу. Тож закінчив школу прикордонників у Черкасах і вже згодом був у строю прикордонного загону.

Ми продовжували зустрічатися. І з кожним днем я все більше переконувалася, що це – моя людина. Що це той чоловік, з яким

Вона ніколи не знайомилася з хлопцями ні посеред вулиці, ні в транспорті. Це не в характері перебірливої Вікторії. Та одного дня, коли у тролейбусі відчула на собі пильний погляд незнайомця, не відвела очей.

хочу пройти через усе життя. Моя опора, моя надія, моя велика любов. Але наші спільні плани перекреслила анексія Криму, – розповідає далі Вікторія. – Не могло бути й мови про те, що Юра залишиться. «Я не зрадник», – сказав він мені, коли повідомив, що їх «перекидають» у Херсон. Після дозволу достроково перервати контракт він поїхав додому. Я ж мусила закінчити навчання, а тоді вже вирішувати, як бути далі.

Важко було переживати розлуку. Тривожні думки не давали спокою. Батьки мої категорично не сприймають «російських порядків» у Криму. Але там – все їхнє життя. Дім, який не хочуть покинути. Вирішили, що залишатимуться і чекатимуть визволення від русні.

А мене «благословили» їхати до Юри. Як зустріли 2015 рік у Клиновому, відтоді й залишилася тут. Сонце, море, гори – вони ще снилися, але мені спокійно і затишно було поряд із моїм чоловіком, у моїй новій сім'ї.

Разом з Юрою ми надумали поїхати на заробітки закордон. Він ще зі шкільних років ніс відповідальність за маму, бабусю, молодшу сестру, змушений був у домашньому господарстві виконувати всю чоловічу роботу, адже батько його, талановитий агроном, раптово помер у 38-річному віці. А вдома треба було чоловічих рук: косити сіно для корів, город виорати, зібрати врожай, займатися ремонтом... Юра завжди відчував свій обов'язок перед сім'єю.

Коли ж народився наш синочок Данієл, Юра аж сявав від щастя. Для нього він став найкращим батьком. Юрина доброта, здається, вихлюпувалася через край. І зв'язок тата з сином дуже міцний.

Юра був на заробітках у Польщі, де його і застала звістка про початок війни. Не завершивши роботу, він якраз займався монтажем сонячних батарей, не отримавши розрахунок, він приїхав додому. А наступного дня, після сніданку, сказав, що йде до військкомату. «Ти повинна мене зрозуміти. В мене ще з Криму залишилися незавершені справи. Хтось же має захищати...» – це його відповідь на мою розгубленість.

Знаю, що Юра не зміг би відсиджуватися за кордоном чи вдома, бо він дуже відповідальний і, хоч як це звучить патетично, він справді патріот.

Коли народилася наша донечка Міланочка, Юра приїхав на кілька днів. А потім знову на фронт. «Хочу, щоб мої діти гордились батьком», – сказав, від'їжджаючи.

Усі ми дуже переживаємо за Юру. Знаємо, що між Херсонщиною і Миколаєвом, де нині воює, так неспокійно. З нетерпінням чекаю від нього дзвінка. Почула голос – і ніби трошечки відпускає. А потім знову – переживання, переживання, переживання.

Минає день за днем, ростуть наші дітки. Данієлу вже 2 роки, Міланочці 1,5 місяця. І ми віримо, що з кожним днем наша Перемога все ближче.

Знаєте про що мрію, коли відсвяткуємо її? Поїхати сім'єю до нашого українського Криму. Показати дітям ті чудові місця, море. Хочу, щоб мої батьки обійняли своїх онуків. Не знаю, як складеться надалі життя. Але буду завжди там, де і мій чоловік, батько моїх дітей. Ми сім'я – і повинні триматися разом.

Чекає з Перемогою сина й мама Людмила, сестра Мирослава, бабуся. Людмила Ткач свого часу працювала вихователем у колгоспному дитсадку, за тим – колгоспному медпункті. Її мама – ветеран праці, 38 років трудилася в колгоспі. Вони – пайовики компанії. У цей складний час розрахунки за оренду земельних паїв є суттєвою підтримкою, кажуть вони. І, додають, надзвичайно вдячні за те, що компанія всіляко допомагає нашим захисникам, допомагає наближати Перемогу.

ТУРНІРИ

ЗМАГАЛИСЯ ЗА ПЕРШІСТЬ

Завершився благодійний турнір Zbruch League-2022, який тривав 1,5 місяця.

До Дня Незалежності України на стадіоні Волочиської загальноосвітньої школи І-ІІІ ступенів № 5 відбувся фінальний матч благодійного щорічного турніру Zbruch League.

Разом з Волочиською міською радою до організації змагань долучився благодійний фонд Сергія Лабазюка «МИ ПОРУЧ». Він повністю забезпечив призовий фонд змагань.

Призовий фонд в 21 000 гривень, а також додатково зібрані вболівальниками 7 000 гривень команди турніру передали на потреби Збройних сил України.

Кращим ветераном турніру визнано **Всеволода Семенова** (Підприємці). Серед молодих гравців цю відзнаку отримав **Денис Веретюк** (Спорттайм).

Кращим гравцем Bronze Division став **Денис Гаман**, кращим гравцем Silver Division – **Євген Ємаєв** (Підприємці).

У Gold Division кращий воротар – **Хрущ** (Поділля), кращий захисник – **Середюк** (Поліція), кращий бомбардир – **Трачук** (Запуття), кращий гравець – **Кубик** (Спорттайм).

За результати турніру команди вибороли такі місця:

Gold Division

1. Запуття
2. Спорттайм
3. Поділля

Silver Division

1. КОСВО
2. Стріла
3. Підприємці

Bronze Division

1. Вітагро
2. Сокіл
3. Писарівка

СОЦІАЛЬНИЙ ПРОЄКТ

«ПОДІЛЛЯ МРІЙ» ПОДАРУВАЛО ЛІТНЮ КАЗКУ ДІТЯМ УКРАЇНСЬКИХ ВІЙСЬКОВИХ

Літо добігає до кінця, а разом з ним на Хмельниччині завершився соціальний оздоровчо-патріотичний проєкт «ПОДІЛЛЯ МРІЙ», в рамках якого діти героїв Збройних сил України з усієї області, військових формувань, Прикордонної академії, учасників бойових дій в зоні АТО/ООС мали змогу безкоштовно відпочити.

СЕРГІЙ ЛАБАЗЬЮК

Емоції переполюють... І радісно, і сумно одночасно, адже вже прощаємося з останньою, шостою, зміною табору «Лісова пісня» в рамках оздоровчо-патріотичного проєкту «ПОДІЛЛЯ МРІЙ». Дякую кожному, хто був дотичний до його створення та реалізації, хто подарував діткам наших захисників частинку літньої казки, відволік їх від війни! Ми, дорослі, обіцяємо продовжувати працювати над тим, аби дітки були щасливі, аби їхнє дитинство було наповнено радістю. Заради дитячих сяючих очей, заради нашого світлого майбутнього! Дякуємо Збройним силам України за таку можливість! Зустрінемося у наступному, мирному, 2023 році.

Завдяки цьому проєкту у двох літніх таборах – на території Волочеської громади, на базі «Еко-life «ЗБРУЧ», та в Кам'янець-Подільському районі, на базі санаторію «Лісова пісня», відпочили та оздоровилися декілька тисяч дітей. Цьогоріч такий важливий у період війни проєкт був ініційований та реалізовувався за повної фінансової підтримки благодійного фонду народного депутата України Сергія Лабазюка «МИ ПОРУЧ», який особисто завітав на урочисте закриття шостої табірної зміни в санаторії «Лісова пісня», що на Кам'яниччині. Під час свого виступу парламентар пообіцяв разом з командою продовжити працювати над тим, аби забезпечити покоління, що підрастає, щасливе дитинство попри воєнні реалії в Україні.

ПЕТРО ЛАБАЗЬЮК

Дуже пишаємось нашим підростаючим поколінням та його талантами. Діти підготували драйвову програму, дивували танцями, співами і навіть неочікуваними зізнаннями. Така щира атмосфера... Мав нагоду нагородити наших молодих помічників, вихователів табору, які протягом всього відпочинку заряджали діток позитивними емоціями та вигадували всілякі цікавинки. Це – чудовий проєкт і я дякую кожному, хто долучився до його реалізації.

На згадку про десятиденний літній відпочинок в таборі Сергій Лабазюк вручив найактивнішим дітям шостої зміни дипломи та сувеніри.

До вітань долучилися і запрошені гості: депутат Хмельницької обласної ради, президент благодійного фонду «МИ ПОРУЧ» Петро Лабазюк, депутати обласної ради Валентина Гладій, Ігор Гай, голова Кам'янець-Подільської районної ради Михайло Сімашкевич, Розсошанський сільський голова Василь Дячок, засновник та директор санаторію «Лісова пісня» Сергій Кіндзерський, представники Національної академії Державної прикордонної служби України імені Богдана Хмельницького.

Після урочистої частини для малечі та присутніх гостей запрошені юні артисти влаштували патріотичний концерт із запальними українськими танцями та піснями. Фінальним акордом став виступ оркестру Національної академії Державної прикордонної служби України імені Богдана Хмельницького.

Команда благодійників спільно з власниками, педагогами та вихователями створили усі належні умови для комфортного перебування діток у літніх таборах з цікавим та активним дозвіллям на свіжому повітрі, серед мальовничих краєвидів Хмельниччини. Найголовніша нагорода, яку отримали ініціатори проєкту «ПОДІЛЛЯ МРІЙ» – це слова вдячності та сяючі очі дітей. Заради цього організатори відпочинку обіцяють працювати ще більш наполегливо у наступному році, аби ще більше дітей Хмельницької області мали змогу відпочити, знайти нових друзів та проявити свої таланти.

Любі школярі, студенти та батьки!

Вітаємо вас із Днем Знань – справжнім всенародним святом мудрості, доброти і людяності!

Бажаємо усім нам довгожданого миру, щастя і творчих успіхів. Здоров'я і терпіння вам, добробуту, впевненості в завтрашньому дні. Нехай новий навчальний рік принесе вам якнайповнішу реалізацію добрих намірів і життєвих планів, додасть сили і натхнення!

Зі святом, з початком нового навчального року!

Хай щастить!

Засновник і видавець: ПП «Аграрна компанія 2004» Свідцтво про державну реєстрацію ХМ №655/142Р видане Головним управлінням юстиції у	Хмельницькій області 08.04.2011 року 31200, м. Волочеськ вул. Котляревського, 7 vitagro.com.ua тел.: (0245) 3 54 21; 4 00 26	Редактор А. Вінскевич Друкарня «А-Прінт» м. Тернопіль тел. (0352) 52 27 37 a-print.com.ua Тираж: 30 000 Замовлення № 1584

